

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 10 Ἰουνίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 72

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΑΣΠΑΣΜΟΣ Δημητρίου Π. Ταγκοπούλου.
 Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.
 —ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμεων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΑΣΠΑΣΜΟΣ

Χρόνια πολλά, — ἄρχισε νὰ μοῦ λήη ὁ Γεώργιος — χρόνια πολλά ἐγνωρίζωμαστέ· εἶχα μ' ἀνατραφῆ ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ μαζῆ· τὰ σπῆτια μας ἦσαν ἀπέναντι· ἡ μανὰδες μας φιλενάδαις ἀπὸ μικραῖς κι' αὐταῖς καθ' ἀπόγευμα ὅταν τελείωνε τὸ σχολεῖο καὶ τῆς γιορταῖς ὅλην τὴν ἡμέραν εἶτε στὸ σπῆτι μας ἔτρεχε αὐτὴ, εἶτ' ἐγὼ στὸ δικό τους, πέντε μέτρα ὁρόμος μᾶς ἐχώριζε· σὰν ἀδελφὴ μου τὴν θεωροῦσα, μικροῦλα ἀδελφὴ μου, κι' αὐτὴ σὰν ἀδελφὸν τῆς μεγάλου· εἶσι περνοῦσαν τὰ χρόνια.

Μεγαλώσαμε· ἡ ζωὴ μας δὲν ἄλλαξε, δὲν λιγότεψε ἢ ἀγάπη μας· μαζῆ περίπατο, μαζῆ παντοῦ· τὴν ἀγαποῦσαμε σὰν τρελλοὶ ἐγὼ κ' ἡ ἀδελφὴ μου· δίχως τὴν Ρόζα δὲν ἐκάναμε τίποτε, δὲν πηγαίναμε πουθενά· ἀσχημὴ δὲν ἦταν· ἂν θῆς μάλιστα ἦταν ἀρκετὰ ὡμορφῆ, μὰ γὼ τὴν ὡμορφίαν τῆς δὲν τὴν ἔβλεπα· δὲν ἦταν, γυναῖκα γιὰ μένα αὐτὴ· ἦταν ἡ ἀνάμνησις τῆς παιδικῆς μου ζωῆς, ἦταν ζωγραφιὰ πού ἔβλεπα σ' αὐτὴν τὰ παιδικὰ μας χρόνια πού περάσαμε μαζῆ, χρόνια χαρᾶς, εὐτυχίας, ἀξέγνωιασᾶς· ἦταν τὸ τραγοῦδι τῆς νεότητός μου!

Πιστότερον φίλον κ' ἐμπιστευτικώτερον δὲν εἶχα· σ' αὐτὴν ἔτρεχα κάθε λίγο νὰ πῶ τῆς λύπαις μου, τῆς χαραῖς μου, τὰ σχέδιά μου, τῆς τρελλαῖς μου ἀγάπαις· κ' ἐκλαίε αὐτὴ μαζῆ μου γιὰ τῆς λύπαις μου, κ' ἐχαιρότανε γιὰ τῆς χαραῖς μου, καὶ συζητοῦσε μὲ σοβαρότητα, τὰ σχέδιά μου καὶ μὲ μάλωνε γιὰ τῆς τρελλαῖς μου. Ἦταν σοβαρὸ κορίτσι, φρόνιμο καὶ σοβαρὸ, σὰν γρηοῦλα, καὶ τοῦχα ἓνα σεβασμὸν ἀπεριό-

ριστο· ἄμα μὲ ἐμάλωνε, ἂν καὶ μικρότερὴ μου δυὸ τρία χρόνια, ἐκοκκίνιζα κι' ἄμα μοῦ ἔλεγε μπράβο γιὰ τίποτε· πετοῦσα ἀπ' τὴν χαρὰ μου. Ἐνα μόνον εἶχε, πού ἦταν πολὺ μυστικὴ, δὲν ἔδειχνε ποτὲ τί εἶχε μέσα τῆς· μ' ἐμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ, νὰ πεθαίνῃ καὶ νὰ μὴ σοῦ λήη τίποτε, νὰ μὴ βγάξῃ ἓνα ἄχ! νὰ μὴ σοῦ δείχνῃ τίποτε ἢ μορφὴ τῆς· ἐκρυβε τοὺς πόνους τῆς, τοὺς ἐκρυβε βαθειὰ μὲς ἰστὴν καρδιά τῆς, στὰ κατάβραθα, καὶ μόνον τῆ χαρὰ τῆς ἔδειχνε· ἐγὼ τὸ ἔξερα καλὰ αὐτό, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, μὰ καμμιά φορὰ τὴν πείραζα.

— Νὰ κ' ἓνας ἄνθρωπος εὐτυχῆς σέ ὄλα!... ποτὲ δὲν σοῦ παραπονιέται γιὰ τίποτε!

— Γιατί δὲν θέλει νὰ βασανίξῃ κι' ἄλλους μὲ τῆς λύπαις του;... μ' ἀπαντοῦσε μὲ γέλια καὶ μ' ἔκανε νὰ πιστεύω πὼς κάθε ἄλλο παρὰ λύπαις εἶχε μέσα τῆς.

Καὶ τὰ πράγματα πῆγαιναν εἶσι· τελείωσα τὰς σπουδὰς μου, ἐγένετο δικηγόρος κι' ἀπεφάσιζαν στὸ σπῆτι νὰ μὲ στείλουν κἄνα δυὸ χρόνια στὸ Παρίσι πρὸς τελειοποίησιν τῶν γλεντιῶν μου καὶ πρὸς ἀποκτησιν προσόντων γιὰ μεγάλη προίκα· τὴν στιγμὴ πού τοὺς ἀποχαιρετοῦσα ἦταν κ' ἡ Ρόζα σπῆτι μας· μήπως μποροῦσε νὰ λείψῃ; Ὅλοι ἐκλαίγαν, ὄλοι μ' ἐφιλοῦσαν καὶ μόν' αὐτὴ καθόταν σοβαρὴ στὴν ἄκρῃ.

— Δὲν μὲ φιλεῖς καὶ σύ, Ρόζα; εἶσ' ἀφίλητο μ' ἀφήνεις;

— Νὰ σὲ φιλήσω, Γεώργι μου!

Ἦλθε καὶ μ' ἐφίλησε γλυκὰ, καὶ ἓνα δάκρυ, μόνον ἓνα, κύλισ' ἀπ' τὰ μάτια τῆς.

Τὸ δάκρυ τῆς τὸ σφουγγίσα μὲ φιλῆμα. Στὸ Παρίσι μοῦ ἔγραφε ταχτικά· πάντα μαζῆ μὲ τὸ γράμμα τῆς μάννας καὶ τῆς ἀδελφῆς μου θᾶχ καὶ γράμμα τῆς ὄλο συμβουλαις μοῦ ἔγραφε καὶ τίποτε παραπάνω·

νὰ προσέχῃς· ὁ κόσμος εἶνε κακός· δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστεύεσαι στὸν καθένα γιὰτί δὲν εἶναι ὄλοι ἀγαθοὶ σὰν καὶ σένα· δὲν ἔχουν τὴν χρυσὴ καρδιά σου· νὰ προσέχῃς εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν φίλων σου καὶ ν' ἀποφεύγῃς τὰς κακάς συναναστροφὰς, διότι αἱ κακαὶ συναναστροφὰι φθείρουν τὰ χρηστὰ ἤθη.

Κ' ἐγὼ γελούσα μὲ τὴν καρδιά μου γιὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἱεροκήρυκος αὐτοῦ· καὶ τῆς ἀπαντοῦσα πὼς ζῶ στὸ Παρίσι φρονιμώτερα κι' ἀπ' τὸν ἄγιον Ἀντώνιον· μόνον τὴν μελέτη μου καὶ τὸ Πανεπιστήμιον· καμμιά φορὰ πηγαίνω καὶ στὰ θέατρα, Ρόζα μου, γιὰτί καθὼς ζεῦρεις, τὸ θέατρον εἶναι σχολεῖον κτλ. κτλ.

Ἄμα γύρισα ἀπ' τὸ Παρίσι ἡ μάννα μοῦχε ἔρῃ καὶ τὴν νύφη, χωρὶς νὰ βρωτήσῃ κἄν γιὰ τὰ μάτια καὶ τὸ γοῦστό μου, καθὼς γίνεται τῆς περισσώτεραις φοραῖς· ἄλλ' ἄς εἶναι, δὲν μὲ δυσαρέστησε καὶ πολὺ αὐτό· ἡ νύφη ἦταν ὡμορφῆ, ἀπὸ οἰκογένεια, μ' ἀνατροφή καὶ μὲ καλὴ προίκα. Τώρα ἔλειπε νὰ δυσαρεστηθῶ κιόλας!

Σ' ἓνα μῆνα ἐγένετο κι' ὁ γάμος, γρήγορα γρήγορα· ἄμα τελείωσε τὸ μυστήριον ἄρχισε ἡ παρέλασις τῶν καλεσμένων· ἐγὼ κ' ἡ γυναῖκά μου πλέον, σταθήκαμε ὀρθοὶ μπροστὰ στὸν καναπέ· ἡ γυναῖκες περνοῦσαν, μοῦ σφιγγαν τὸ χέρι κ' ἐφιλοῦσαν τὴν γυναῖκά μου· οἱ ἄνδρες ἐσφιγγαν τὸ χέρι τῆς γυναῖκας μου, οἱ παιῶ ξένοι ἐσφιγγαν καὶ τὸ δικό μου, οἱ παιῶ γνωστοὶ μ' ἐφιλοῦσαν· πέρασε κ' ἡ Ρόζα· δὲν περιμένε νὰ τῆς τὸ πῶ, καθὼς τὴν ἄλλη φορὰ μοῦ τόπε μόνη τῆς:

— Νὰ σὲ φιλήσω, Γεώργο, κ' ἐγὼ;...

Κ' εἶχ ἓνα παράπονο θλιβερό ἢ ζωνὴ τῆς.

— Καὶ ῥωτᾶς;
 Τὴν φιλῆσα πρῶτος, μ' ἐφίλησε κι' αὐτὴ στὸ στόμα, μὰ ὄχι σὰν τότε· πούφυγα γιὰ τὸ Παρίσι, ἀλλοιώτικα, κι' ὄχι ἓνα σὰν

τότε, αλλά σὺν ποτάμῳ ἔτρεξαν τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια της!

Ταράχθηκα ἄλλο ἐκείνη τὴ στιγμή μ' ἄρχισε εὐθύς ἡ μουσική, ὁ χορός, τὰ τραγούδια, τὸ φαγοπότι κατόπιν καὶ τὰ ἡλιοσμόνησα ὄλ' ἀμέσως.

Τὰ ξημερώματα ἡ γυναῖκά μου κοιμώταν κατακουρασμένη στὸ πλάι μου κ' ἐγὼ ἀγρυπνοῦς ἀκόμα κ' ἔδερνόμουνα· τότε ἦλθε στὸν νοῦν μου τὸ φίλημα τῆς Ρόζας, τότε ἀνοιξα τὰ μάτια μου! Λοιπὸν δὲν ἦτανε φιλία αὐτή, ἀλλ' ἦτανε ἀγάπη καὶ ἀγάπη βαθεία, καὶ ἀγάπη κρυφή, ἀπὸ κείναις ποῦ τρῶν' τὰ σωθηκά, ἀπὸ κείναις ποῦ μαραίνουσαν τὴν ζωὴ, ἀπὸ κείναις ποῦ φανερόνεται τὴν τελευταία στιγμή, ὅταν πειὰ εἶν' ἀργά, κ' ἐλπίδα πειὰ καμμιά δὲν μένει, κ' ὁ ἄρρωστος πάει, πῆθανε! Ἔτσι λοιπὸν! Κ' ἐγὼ δὲν τὸ εἶδα τόσα χρόνια, κ' ἐπερίμενα νὰ μοῦ τὸ πῆ ἡ Ρόζα, κ' ἡ πέτρινη κρδιά μου τίποτε δὲν μοῦ ἔλεγε! Ἔτσι λοιπὸν! Ἐπῆγα καὶ κατεδίκασα τὰ νεύρα μου καὶ κατεδίκασα καὶ τὴν καυμένη τὴν Ρόζα, αὐτὸν τὸν ἄγγελον, σ' αἰώνια λύπη καὶ σὲ δάκρυα!

Κι' ἄρχισα νὰ κλαίω κ' ἐγὼ! Ἦταν ἡ πρώτη ἀπιστία ποῦ ἔκανα στὴν γυναῖκά μου, ἐκεῖ στὸ πλάι της, τὴν πρώτη νύκτα τοῦ γάμου μας!

Κι' ἄρχισα νὰ κλαίω κ' ἐγὼ γιατί ἐνοιώθα πῶς δὲν θὰ μπορῶ νὰ βλέπω πειὰ τὴν Ρόζα σὺν πρῶτα μὲ ἀφέλεια, γιατί ἐνοιώθα πῶς ἔθαψα τὰ νεύρα μου, γιατί ἐνοιώθα ἀκόμα πῶς τὸ φίλημα τῆς Ρόζας ἦτανε τὸ τελευταῖον φίλημα, ὁ τελευταῖος ἀσπασμὸς ποῦ ἔδωσε σὲ μένα, τὸν νεκρὸν πλέον γι' αὐτήν, σὲ μέ, τὴν πεθαμένη, πειὰ ἀγάπη της!...

Τὰ ματῖα τοῦ Γεώργου ἦταν βουρκωμένα ἄμα ἔτελειωσε τὴν διήγησιν.

Καὶ τὰ δικά μου ὄχι ἄλλο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Δ

Εἰς Καρδενάς· ἰδοῦ τί συνέβη.

Μόλις οἱ δύο μαῦροι ἐγκατέλειπον τὴν σκιάδα ἡ Μερσεδὲς ἀνήσυχος διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἐραστοῦ της, ἠγέρθη τῆς τραπέζης καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ἀφ' ὅπου ὁ Κάφρος καὶ ὁ Κικέρων πρὸ μικροῦ ἀπεμακρύνθησαν.

Τὸ δειπνον, ἄλλως τε, ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ.

Ὁ ἐφημέριος ἔμειναν ἐπὶ στιγμήν μόνος μετὰ τῆς Μαρίας.

Ὁ δὸν Ἰωσῆς ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του κύαθον ἐκ Σαξωνικῆς πορσελάνης, περιέχοντα

ἀφέψημα καφρὲ ἀρωματώδους, ὅτε κραυγὴ τρόμου τὸν κατέπληξε.

Ὁ κύαθος διέφυγε τῶν χειρῶν του καὶ ἔθραυσθη πεσὼν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἡ Μαρία ὤρμησεν ἐκ τῆς ἑδρας της μετὰ τὴν εὐστροφίαν πάνθηρος, πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἡ κραυγὴ ἤκούσθη.

Ἀνεγνώρισε τὴν κραυγὴν τῆς μητρὸς της.

Ἡ φοβερὰ ἀλήθεια ἐγνώσθη ταχέως.

Ὅτε εἰσῆλθεν αὕτη εἰς τὴν σκιάδα, ἡ μιγὰς ἐκράτει τὸν μαρκήσιον εἰς τὰς ἀγκάλας της.

Οὐδὲν σημεῖον ζωῆς ἐφαίνετο ἐν αὐτῷ.

— Ἐδολοφόνησαν τὸν πατέρα σου, ἐκραύγασε πρὸς αὐτήν ἡ Μερσεδὲς.

Διὰ τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς ἄκρας στοργῆς της, ἐμάντευσε τὴν ἀλήθειαν.

Ὅ,τι ἐφοβεῖτο ἐπραγματοποιεῖτο.

Αἱ δύο γυναῖκες ἐδοκίμασαν νὰ τὸν ζωογονήσωσιν.

Εἰς τὰς θερμὰς περιπτώξεις ἐκείνων αἰτινες διακαῶς τὸν ἠγάπων, ὑπὸ τὰ φίληματα καὶ τὰ δάκρυά των, ὁ ἀγωνιῶν ἤνοιξε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπὶ στιγμήν ἀνέκτησε φαινόμενά τινα ζωῆς καὶ λογικοῦ.

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ.

— Νεύσαντος αὐτοῦ, ὁ δὸν Ἰωσῆς ὅστις παρετήρει ἐκπληκτος τὴν σκηνήν, ἠνύσησεν ὅτι ἤθελε νὰ γράψῃ.

Διὰ χειρὸς θηησκούσης ὁ μαρκήσιος ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ σημειώσῃ:

— Μὲ ἐδολοφόνησαν, ὑγιαίνετε!

Ἦτο ὁ τελευταῖος σπινθήρ τῆς ζωῆς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπανεκλείσθησαν διὰ παντός· αἱ χεῖρές του ἐπανεπέσαν ψυχραὶ ἤδη καὶ ἐξέπνευσεν ἐν τελευταίῳ τινὲ σπασμῷ, κολυμβῶν εἰς τὰ δάκρυα τῆς Μερσεδὲς καὶ τῆς θυγατρὸς της, ἧτις ἐδέχθη ἐν ταῖς ἀγκάλας αὐτῆς τὴν τελευταίαν θλίψιν τῆς χειρὸς τοῦ πατρὸς της.

Τὸ πᾶν εἶχε τελειώσει.

Ἐρεύνθησαν εἰς τὸν κῆπον, ἐζήτησαν παντοῦ.

Ὁ ἐπιστάτης καὶ οἱ δοῦλοι τῆς φοιτείας τεταραχμένοι, καὶ ρίπτοντες κραυγὰς λύσσης, συνήχθησαν περὶ τὴν σκιάδα, ἀλλ' οὐδ' ἔχνος τῆς διαβάσεως τῶν μαῦρων ἀνεῦρον.

Ὁ Κάφρος καὶ ὁ συνένοχος αὐτοῦ ἦσαν ἐκτὸς κινδύνου.

Ἄλλως τε οὐδεὶς τοὺς ἐγνώριζεν ἐν τῷ τόπῳ καὶ ἡ θάλασσα δὲν φυλάττει τὰ ἔχνη τῆς διαβάσεως τῶν πλοίων.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ μαρκησίου ἦτο πρόδηλος.

Ἀπέθανεν ὑπὸ τὰ δῆγματα ἐρπετοῦ, οὐτινος ἡ ὄσμη παραμένει καὶ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν αὐτοῦ.

Ἀλλὰ πόθεν ἦλθεν;

Τριγωνοκέφκλι δὲν ὑπάρχουσαν ἐν Κούβα.

Ὁ ἐπιστάτης, μαῦρος καὶ αὐτὸς καὶ καταγόμενος ἐξ Ἀγίας Λουκίας, δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατάται.

Οὐδεὶς ἄλλος ὄφει δάκνει ὡς αὐτός.

Προφανῶς μυστήριόν τι ἐκρύπτετο εἰς πάντα ταῦτα.

Ὅλιγον κατ' ὀλίγον τὸ πλῆθος ἐμακρύνθη.

Ὁ νεκρὸς τοῦ μαρκησίου μετεφέρθη εἰς τὴν ἑπαυλιν· οἱ μαῦροι τρομαγμένοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὰς καλύβας των καὶ ἐκλείσθησαν ἐν αὐταῖς φοβούμενοι τὴν παρουσίαν τοῦ φοβεροῦ ἐρπετοῦ, οὐτινος ἐνόμιζον ὅτι βλέπουσαν ἤδη τὴν εἰδεχθῆ κεφαλὴν· ἡ ἀρχοντικὴ κατοικία ἐκλείσθη καὶ μόνη ἡ Μαρία μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἔμειναν γονυπετεῖς πλησίον τοῦ νεκροῦ ἐκείνου, οὐτινος ἡ ἀναληθσία ταῖς προετοιμάσε τσοῦτον δυστυχῆς μέλλον.

Ἀλλὰ μόνη ἡ Μερσεδὲς ἐν τῇ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς της μερίμνῃ, ἠσθάνετο κρῦφιον τρόπον μιγνυόμενον μετὰ τοῦ πένθους, ὅπερ τὴν κατέβαλεν.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία, ἀγνωσῶσα τὸν κόσμον ἀμέριμος καὶ ἀφιλοκερδῆς, περικυκλωμένη ὑπὸ ἀφθονίας καὶ πολυτελείας, αἰτινες δὲν τὴν ἀφῆκαν νὰ γνωρίσῃ τὰς ἀθλιότητας τοῦ βίου, περιστοιχουμένη ὑπὸ δούλων καὶ ὑπηρετῶν σπευδόντων νὰ προλάβωσι πᾶσαν ἐπιθυμίαν της, δὲν ἔβλεπεν ἐν τῇ καταστροφῇ ταύτῃ, εἰμὴ τὴν ἀπώλειαν πατρὸς προσφιλοῦς, ἐπαγρυπνούντος ἐπ' αὐτῆς ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας της καὶ ἐπιδαψιλεύοντος εἰς αὐτήν ἀφθόνως θωπείας καὶ ὄωρα, τὸ γενναῖον καὶ ἀγαθὸν ὄν, ὅπερ τὴν ἔφερε παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὅστις τὴν ἐξεπαίδευσεν καὶ τὴν ὕψωσεν, οὕτως εἶπεῖν, ὑπεράνω τῆς τάξεώς της, διότι τί ἄλλο ἦτο παρὰ μιγὰς, ἔχουσα μόνον τὸ πλεονέκτημα τῆς ἐξαισίας καλλονῆς της; Αὐτὸς τὴν ἀφῆκε ν' ἀγνοῇ τὴν γέννησιν της ἢ τοῦλάχιστον τὴν ἔφερεν εἰς θέσιν νὰ τὴν λησμονῇ.

Ἐχουσα ὅθεν ἐλαχίστην πείραν τῆς θείσεώς της, οὐδὲως ἀνησύχει καὶ ἐκλαίει μόνον τὴν ὄρφανίαν της, ἀλλ' ἐμελλον ὅσον τάχιον νὰ τὴν ἐξαγάγῃσι σκληρῶς τῆς τοιαύτης ἀγνοίας.

Τὴν ἐπαύριον, ἀμέσως μετὰ τὴν ταφὴν τοῦ μαρκησίου καὶ πρὸ τοῦ πέρατος τῆς πενθίμου τελετῆς ὁμιλος ἀνδρῶν ἐνδοδυμένων μελανὰ ὡς οἱ κόρακες, κατέλαβον ἐν ἀπουσίᾳ τῶν γυναικῶν, αἰτινες ἐκεῖ ἤρχον, τὴν ἑπαυλιν, κατέσχον τὰ χρήματα, ἐσφράγισαν τὰ κιβώτια καὶ ἔθεσαν φύλακας.

Συγχρόνως δούλη τις, τελοῦσα χρέη θαλαμηπόλου παρὰ τῇ Μερσεδὲς, ἦλθε πρὸς αὐτήν, γονυπετῆ οὖσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ μαρκησίου, καὶ τῇ εἶπε:

— Σὰς ζητοῦν, κυρία.

— Τίς;

— Ὁ κύριος Μορέλ.

Ἡ Μερσεδὲς ἠσθάνθη ὄξυν πόνον, ὁμοίου τοῦ δῆγματος, ὅπερ ἐθανάτωσε τὸν ἐραστὴν της.

Ἐτελείωσεν ἐν τούτοις τὴν προσευχὴν της, ἠσπάζθη τὸν τάφον καὶ ἠκολούθησε τὴν δούλην.

Ε

Ὁ τραπεζίτης, ἐνδοδυμένος μέλανα φορέματα καὶ τὴν φυσιογνωμίαν ἔχων θλιβεράν ὡς ἔπρεπεν, εἰς τὸν κομιστὴν κακῆς εἰδήσεως, ἐκάθητο εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐπαύλεως.

Ἀνθρωπος μεσαίου ἀναστήματος, σοβα-

ρός, υπέρσαρκος μὲ τριπλῆν σιαγόνα τὸν συνώδευεν.

Εἰς τὴν ἀφιξίν τῆς Μερσεδές, ὁ κ. Μορέλ ἠγέρθη καὶ προχωρῶν εἰς προὔπαντησιν αὐτῆς, τὴν ἐχαίρετῆσε μὲ τὸ σέβας τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὸ φῶλον τῆς, καὶ τῆ παρουσίαςεν ἐπισήμως τὸν συνοδόν του.

— Ὁ κύριος Ἀλκάδος δὸν Ρομῆρος ἢ Μιραφιόρος ἢ Βιβαράμπλα Μακαδόρ !

— Ὡ ! οἱ ἰνδαλγοὶ οὗτοι τῆς δυτικῆς Ἀμερικῆς, ἂν εἶχον τόσας χιλιάδας πιάστρων ὄσους ἔχουσι τίτλους !

Ὁ κύριος Ἀλκάδος προσέκλινε μετὰ τινος ὑπερφίας καὶ σύρων τὸν τραπεζίτην ἐκ τῆς χειρὶδος :

— Ἀρκεῖ λοιπόν, ἐγγύλλισεν οὗτος· εἶναι πάρα πολὺ διὰ μίαν μιγάδα.

— Μιγάς !

Ἄπανσα ἢ περιφρόνησις τῶν λευκῶν Ἰσπανῶν ἀποίκων περιείχετο ἐν μόνῃ ἐκείνῃ τῇ λέξει.

— Εἶναι τόσῳ δυστυχεῖς ! ἀντέταξε χαμηλοφώνως ὁ ἀγαθὸς κ. Μορέλ, λαμβάνων ὕψος συμπαθείας ὑποκριτικῆς.

— Εἴθετε γενναῖος ἀνὴρ, φίλτατε κύριε Μορέλ, εἶπεν ὁ Ἀλκάδος μετὰ πεποιθήσεως.

Καὶ τῶνόντι· ὁ τραπεζίτης εἶχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ὄψιν φαινομενικῶς συμπαθῆ.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι κατείχετο ὑπὸ βαθυτάτης θλίψεως.

Ἡ φυσιογνωμία του δὲν θὰ ἦτο βεβαίως περισσώτερον ἠλλοιωμένη, ἂν ἔχανε συγχρόνως τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του.

Θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ δυσπιστήσῃ τις, βλέπων τὴν εὐκρινῆ ἐκφρασίαν τοῦ προσώπου ἐκείνου.

Ἡ μιγάς μόνῃ δὲν ἠπατήθη κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ γοήτρου, ὅπερ ὁ ἀνθρώπος ἐκείνος ἐξήσκει εἰς πάντας τοὺς πλῆσιάζοντας αὐτόν.

Ὁ γέρον βρόνος Ζάμ, εἰς δὲν ὄφειλε τὴν τύχην του, κατὰ σύστασιν τῆς μαρκησίας, τὸν εἶχεν ὀρθῶς κρίνειν.

Ὁ προστατευόμενος τῶν Ροζενδάλ ἦτο κωμῶδός πρώτης τάξεως καὶ ἐγνώριζε καλῶς νὰ κρύπτῃ τὰς ἐντυπώσεις του.

Δι' ἐνός βλέμματος ὁ ὑποκριτὴς οὗτος ἠννόησε τῶν πραγμάτων τὴν θέσιν.

Δὲν ἐταράχθη ὅμως, διότι εἶχε πεποιθήσιν ὅτι ἤθελε κατισχύσει τῆς ἀντιπαθείας τῆς μιγάδος, εἶχε λάβει ὀδηγίας πολλαχόθεν καὶ ἠννόει νὰ τὰς ἐκτελέσῃ κατὰ γράμμα.

— Εἴμαι ἀπελπισ, φιλότατῃ Μερσεδές, εἶπε, διὰ τὴν θλιβεράν ἀποστολήν, δι' ἧς μὲ ἐπεφόρτισαν καὶ ἦν ἐπεθύμουν νὰ ἴδω ἀμνη νὰ μὴ ἀναλάβω. Ἀλλὰ μεθ' ὅλην τὴν κατὰ τὰ φαινόμενα ἀνεξαρτησίαν μου εἴμαι ἀπλοῦς ὑποτελὴς ἀνθρώπων, οἵτινες προσβλέπουσι καὶ τὰ μάλλον ἀπρόοπτα. Τίς ἠδύνατο νὰ ὑποπέτυχε ποτὲ ὅτι ὁ μαρκησίος, γῆθες ἀκόμη πλήρης ζωῆς ἐν τῷ γραφεῖῳ μου, ἤθελεν ὑποκύψει εἰς ἀτύχημα τόσῳ ταχὺ καὶ τόσῳ θλιβερόν !

Ὁ δὲν Ρομῆρος ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὴν ὀροφήν, μεθ' ὃ, καθίσας, προσεπάθει νὰ χωνεύσῃ τὸ ἐκλεκτὸν πρόγευμά του.

— Λέγετε, κύριε, εἶπεν ἡ Μερσεδές, ποῦ θέλετε καταλήξῃ ;

— Εἰς τὸ νὰ σὰς ὑπενθυμίω τὴν δυσάρεστον θέσιν τῶν πραγμάτων· ὁ κύριος δ' Ἀρτάν ἦτο νυμφευμένος.

— Τὸ γνωρίζω.

— Ἡ μαρκησία διχμενεῖ ἐν Παρισίους.

— Τὸ γνωρίζω ἐπίσης.

— Αὕτη μνησικακίη καθ' ὑμῶν... ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ βρόνου Ζάμ, προελθόντος ἐνεκα τῆς ἀκριτομυθίας ὑμῶν... ὡς τοῦλάχιστον πιστεύει.

Ἡ μαρκησία δ' Ἀρτάν ἔχει δίκαιον· ἀλλ' ὅτε ἐπληροφόρου τὸν μαρκησίον περὶ τοῦ σφάλματός τῆς, σὰς βεβαίω ὅτι ἠγνόουσι ὅτι ἠδύναμην νὰ γείνω παρκαίτιος τοιοῦτου ὀρθάματος.

— Εἰς φόνος ἔλαθε χώραν καὶ ὁ μαρκησίος ἐχωρίσθη τῆς συζύγου του, ἀλλὰ μὴ λαβῶν οὐδὲν μέτρον νόμιμον ὁ γάμος ὑφίσταται ἐνώπιον τοῦ νόμου μεθ' ἀπασῶν τῶν συνεπειῶν αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως ὁ κύριος δ' Ἀρτάν ἕνα μόνον υἱὸν ἔχει, τὸν κληρονόμον του...

— Ὁ υἱὸς αὐτὸς δὲν εἶναι τέκνον τοῦ μαρκησίου.

Ὁ Μορέλ ἐστάναξε βαθέως.

— Δι' ὑμᾶς πιθανόν· ἀλλ' οἱ δικασταὶ δὲν συμμερίζονται βεβαίως τὴν γνώμην σας ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ἐνώπιον τοῦ νόμου ὁ κύριος Γαβριήλ-Ρολάνδος δ' Ἀρτάν, ἀνήλικος ἔτι, εἶναι ὁ μόνος κληρονόμος τῆς περιουσίας καὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

— Σωστόν, ἐψιθύρισε ὁ Ἀλκάδος ἡμικοιμώμενος ὡς βόας χωνεύων ἐρίφιον. Σωστόν, οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα.

— Τὸ παιδίον αὐτὸ εἶναι υἱὸς τοῦ βρόνου Ζάμ ! ἀνέκραξεν ἡ Μερσεδές.

— Ἀπλῆ ὑπόθεσις, ἦν τὸ δικαστήριον δὲν θὰ θελήσῃ κἄν νὰ ἐξετάσῃ !

— Βεβαίως ! προσέθηκεν ὁ ἰνδαλγός.

— Ὡ ! Θεέ μου ! ὁ νοῦς μου ταρασσεται ! ἀνέκραξεν ἡ μιγάς, τελειώσατε λοιπόν, κύριε, πρὸς Θεοῦ !

— Θὰ τελειώσω. Τὰ δικαιώματα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ μαρκησίου εἶναι ἀνεμφισβήτητα· καὶ ἡ μήτηρ του, φυσικὴ κηδεμὼν καὶ ὑπόλογος τῶν συμφερόντων τοῦ υἱοῦ τῆς, μὲ ἀπέστειλε πρὸ καιροῦ πληρεξούσιον, ὅπως φροντίσω ν' ἀναλάβω τὴν ἄμεσον κατοχὴν τῶν κτημάτων τοῦ πατρὸς του ἐν περιπτώσει θανάτου, διότι εἰς τὰ κλίμακα ταῦτα εἶναι πιθανώτερος ὁ τοιοῦτος θάνατος, ἢ εἰς τὰ συγκεκριμένα κλίμακα.

— Ὁ κίτρινος πυρετὸς ἐπὶ παραδείγματι.

— Ἡ δάγκαμα σκορπιου, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἀλκάδος.

Ὁ κ. Μορέλ ἐξηκολούθησεν, ἀφοῦ ἐχαίρετῆσε διὰ νεύματος τὸν δικαστήν :

— Δὲν σὰς κρύπτω ὅτι αἱ ὀδηγίαι μου, ὅσον ἀφορᾷ ὑμᾶς εἶναι ρηταὶ καὶ αὐστηραὶ, καὶ ὅτι ἡ μαρκησία, δικαίως ἢ ἀδίκως σὰς θεωρεῖ ἔχθρὸν καὶ ἀντίζηλον.

— Ναί... ἀναμφιβόλως... ἐννοῶ τὸ μῖσος τῆς μαρκησίας, εἶπεν ἡ Μερσεδές ἐκτὸς ἑαυτῆς· ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί ἀπαιτεῖ ;

— Εἴμαι ἀπελπισ ἀναγκαζόμενος νὰ σὰς τὸ εἶπω· ἂν ὁ κύριος μαρκησίος ἤκουε τὰς

συμβουλὰς μου ἤθελε σὰς ἔχει ἐξασφαλίσῃ ποσὸν τι τοῦλάχιστον· ἀλλ' ἡ βῆσις τοῦ χαρακτῆρός του ἦτο ἡ ἀναληγία καὶ τ' ἀποτελέσματα εἶναι σκληρὰ.

— Καὶ λοιπόν ;

— Ἡ κυρία μαρκησία ἀπαιτεῖ νὰ μακρυνθῆτε ἀμέσως τοῦ κτήματος τούτου, τοῦ ὁποίου τὴν διεύθυνσιν θ' ἀναλάβῃ ἀνθρώπος τῆς ἐκλογῆς τῆς. Εἶναι πράξις συντεταγμένη καθ' ὅλους τοὺς τύπους.

— Οὕτω λοιπόν, κύριε, μὰς διώκουσι !...

— Ἡ λέξις εἶναι σκληρὰ.

— Βεβαίως. τοιοτοτρόπως ὁ υἱὸς ἄλλου διώκει τοῦ οἴκου τῆς τὸ μόνον ἀληθὲς τέκνον τοῦ μαρκησίου !

— Συγχωρησατέ με, νὰ σὰς παρατηρήσω ὅτι πρέπει νὰ ἐξετασθῶσι τὰ πρᾶγματα ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ἐποψίν. Ποῦ εἶναι ἡ ἀπόδειξις ὅτι ἡ θυγατὴρ σας δεσποινίς Μαρία Εὐαγγελία εἶναι κόρη τοῦ μαρκησίου ;

— Ἡ ἀπόδειξις ;

— Μάλιστα· ἡ πράξις ἢ βεβαιούσα τὸ τοιοῦτον ;

— Βεβαίως. Τοιαύτη δὲν ὑπάρχει· καὶ ἡ ἀναγνώρισις μάλιστα αὐτῆς ἤθελε δεινώσει τὴν θέσιν τῆς. Ὁ μαρκησίος ἦτο νυμφευμένος ἐν Γαλλίᾳ νομίμως καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ εἰς δεῦτερον γάμον ἐν ταῦθα· δὲν ἔχει οὕτω ;

— Ἡ διγαμία εἶναι ἐγκλημα τιμωρούμενον πανταχοῦ, εἶπεν ὁ δὲν Ρομῆρος.

— Ἀλλά...

— Ἡ Μαρία λοιπόν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ παρὰ μοιχογέννητος καὶ ὁ νόμος εἰς τὴν περίστασιν ταύτην εἶναι τόσῳ αὐστηρός, ὥστε δὲν διαστᾶω νὰ τὸν ὀνομάσω ὑπερβολικὸν καὶ νὰ τὸν οἰκτείρω. Μ' ἐννοεῖτε ;

Ἡ μιγάς ἐρρίφθη ἐπὶ σάιμποδος καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Ἐχάθημεν. ἐψιθύρισε.

Αἴφνης ἠγέρθη μανιώδης καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν τραπεζίτην, ἀτάραχον πάντοτε :

— Μὲ ἐρωτᾶτε ἂν ἐννοῶ τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων· τὴν ἐννοῶ καλῶς· περικυκλούμεθα ὑπὸ μίσους, ὅπερ οὐδέποτε ἐσβέσθη, ἡ μαρκησία ἐπλήρωσε πράκτορας, οἵτινες καθυσάχων τὸν ἀτυχεῖ ἀποθανόντα καὶ τὸν ἡμποδίσαν νὰ ἐκτελέσῃ ὅ,τι ἡ συμπάθειά του τῷ ὑπηγόρευεν· καὶ ὅτε ἰδόντες ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὴν κόρην του τὸ μόνον πραγματικὸν τέκνον του, τὸ μόνον αἷμά του, μέρος τῆς περιουσίας, ἦν οἱ ἄλλοι παρνομῶς κατέχουν, δὲν ἐδίστασαν νὰ καταφύγωσιν εἰς ἐγκλημα· καὶ τὸν ἐδολοφόνησαν ὅπως παρακωλύσωσι τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐπιθυμιῶν του καὶ καταστρέψωσι τὴν πραγματικὴν κληρονομίαν του χάριν ἐνός νόθου.

— Κυρία !...

— Ὡ ! Ὡ ! Ὡ ! εἶπεν ὁ Ἀλκάδος μετ' ἀγανακτήσεως ὀλονέν ἀύξανουσας.

— Ἀφίσατε νὰ τελειώσω.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρτισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπιμετρωτάτῃ ἀμοιβῇ. — Πληροφορίαι ὁδὸς Πρακατείου, ἀριθ. 60.

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

ΚΔ'

Ἡ ἀνάδοχος.

Τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ εὐρίσκατο ἡ Χρυσασυγή καὶ ὁ Ἀδριανός, ἐφωτίζετο ἀμυδρῶς ὑπὸ λυχνίας, τοποθετημένης οὕτως, ὥστε τὸ σῶμα τῆς νεάνιδος ἐσχεδιαγραφεῖτο ἐν σκιόφωτι.

Ὁ Ἀδριανός τὴν ἐβλεπε περιβαλλομένην ὑπὸ τοῦ ἀκτινοβολοῦντος φωτός.

Μετὰ τελευταίων δισταγμῶν προὐχώρησε πρὸς αὐτήν.

— Χρυσασυγή, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Ἡ νεάνις, ἣτις εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ὀλίγον τοῦ παραθύρου, ἐκινήθη ἀποτόμως καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν μαρκήσιον.

Ταύτοχρόνως δὲ ἀνὴρ τις διῆλθεν ὀπισθεν αὐτοῦ καὶ τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὖς :

— Προσέχετε !

Ἦν ὁ οὗτος ὁ κύριος Κορβιζιέ.

Ὁ Ἀδριανός εἶδεν αὐτὸν διελθόντα καὶ ἀπομακρυνθέντα.

— Χρυσασυγή, εἶπε καὶ πάλιν.

Βλέπων δ' ὅτι εἴσιγα :

— Σοὶ εἶναι λοιπὸν ἀπηγορευμένον νὰ μοῦ ἀποκριθῆς νὰ μοῦ ὁμιλήσῃς ; ἐπανελάβε.

— Δὲν ἐννοῶ τοὺς λόγους σας, κύριε, εἶπεν.

— Ἀναγνωρίζω τὰ χαρακτηριστικὰ σου, τὴν φωνὴν σου, τὸ ἡδῦ σου βλέμμα· εἶδον τὸ μεϊδιάμα σου καὶ σὲ ἀνεγνώρισα. Ἄ ! σὲ ἱκετεύω, εἶπέ μου ὅτι εἶσαι ἡ Χρυσασυγή.

— Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω, κύριε, τί ἐννοεῖτε.

— Τί λοιπὸν ἔκαμα καὶ μοὶ ὁμιλεῖς τοιοῦτοτρόπως ;

— Βλέπω ὅτι μ' ἐκλαμβάνετε δι' ἄλλην, κύριε, καὶ τῇ ἀληθείᾳ, πρέπει νὰ ὁμιλάζω παραπολύ μὲ ἄλλην.

Ὁ Ἀδριανός ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Μὴ μοῦ ὁμιλεῖς οὕτως, εἶπεν, ὄχι, ὄχι... σὲ εἶδον προχθὲς εἰς τὸ θέατρον.

Ἡ νεάνις ἀφῆκεν ἀναφώνησιν.

— Μολοντί ἦμην πολὺ μακρὰν σου, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀδριανός, σὲ ἀνεγνώρισα ὅμως ἀμέσως... ἐκ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας μου ἠσθανόμην ὅτι ἦσο σύ. Ἐν τούτοις, ἡδυνάμην νὰ πιστεύσω ὅτι ἠπατώωντο οἱ ὀφθαλμοί μου, καὶ μοὶ ὑπελείπετο μικρὰ ἀμφιβολία. Τὴν ἀμφιβολίαν αὐτὴν εἶχον μέχρι τῆς ἐσπέρας ταύτης, καὶ ἀφοῦ σὲ ἤκουσα νὰ τραγωδῆς τὸ ἄσμα : « Ἡ ἡμέρα καὶ τὸ ρόδον », τὸ ὁποῖον γνωρίζω κάλλιστα, ἔπαυσα πλέον ν' ἀμφιβάλω, ἄ !

ὄχι, δὲν ἀμφιβάλω πλέον!... Εἶσαι ἡ Χρυσασυγή, ναί, εἶσαι ἡ Χρυσασυγή, ἡ κόρη τὴν ὁποίαν ἠγάπησα εἰς Κορδελιέρην ! ἡ Χρυσασυγή, τῆς ὁποίας ἡ εἰκὼν καὶ ἡ προσφιλὴς μου ἀνάμνησις ἔμειναν ἐν τῇ καρδίᾳ μου ! Ἡ Χρυσασυγή, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἀπεμακρύνθη τῆς διανοίας μου ! Ἡ Χρυσασυγή, τὴν ὁποίαν ἀπὸ δεκαεξὶ μηνῶν πανταχοῦ ἀνεζήτησα ! Ἡ Χρυσασυγή, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον ὅτι ἔχασα καὶ τὴν ὁποίαν ἀνευρίσκω.

Ἡ Χρυσασυγή, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἀγαπῶ ! Καὶ ἔλαβε τὰς χεῖρας τῆς νεάνιδος, ἃς ἀπέσυρεν αὐτῇ ζωηρῶς.

— Σὰς βεβαιῶ ὅτι ἀπατάσθε, κύριε, καὶ σὰς συγχωρῶ, μεθ' ὅλην τὴν παραδοξότητα τῶν λόγων σας.

— Ὡστε δὲν θέλεις πλέον νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃς, δὲν θέλεις πλέον νὰ μοῦ εἴπῃς. . .

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, κύριε, ὅτι δὲν σὰς γνωρίζω.

— Χρυσασυγή, ἀναγινώσκω ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν σου, οἱ ὁποῖοι διαψεύδουν τοὺς λόγους σου... Ἄ ! δὲν ἤξεύρουσιν αὐτοὶ ν' ἀπατοῦν, δὲν ἤξεύρουσιν.

— Μὲ κάμνετε νὰ ὑποφέρω, κύριε· σὰς παρακκλῶ, ἀφετέ με, εἶπεν ἡ νεάνις μὲ στενοχωρημένην φωνήν.

Ἡ Χρυσασυγή κατεβλήθη ὑπὸ τῶν σκληρῶν προσπαθειῶν, ἃς κατέβαλεν ἵνα μὴ προδοθῆ καὶ ἔτι μάλλον ὑπὸ τῶν φλογερῶν λόγων τοῦ μαρκησίου· ἐκάμφθησιν οἱ πόδες τῆς καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τινος σκεύους.

— Ἄ ! συνεκινήθη, δὲν ἤξεύρεις νὰ ψεύδῃσαι ! ἀνέκραξεν ὁ νέος.

Καὶ ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ἱκετευτικὸν καὶ σχεδὸν περιτρομον.

— Ὡ ! ὦ ! ἐψιθύρισεν ἡ νεάνις.

Ὁ Ἀδριανός δὲν ἐνόησεν ὅτι ἡ Χρυσασυγή ὑπέφερε δεινῶς.

— Ἄχ ! καὶ νὰ ἤξευρες πόσον ἦμην δυστυχῆς, διότι σὲ ἔχασα, ἐπανελάβην· σὲ ἐκλαυσα, Χρυσασυγή, διότι δὲν ἠλιπίζον πλέον νὰ σὲ ἀνεύρω ! Καὶ τώρα, ὅτε σ' ἐπαναβλέπω, προσποιεῖσαι ὅτι δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις καὶ μένεις ἀπαθῆς εἰς τοὺς λόγους μου, οἱ ὁποῖοι ἐκφράζουν τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας μου ! Φαίνεται ὅτι ἐλησημόνησες τὸ παρελθόν, ὅτι εἶπομεν εἰς Κορδελιέρην, δὲν ἔμεινεν εἰς τὴν μνήμην σου, καὶ ὅλα ἀπέπτησαν ὡς ὄνειρον ! Τί σοῦ ἔκαμα ; Τί ἐγκλημα ἐπραξά, ὥστε νὰ θέλῃς νὰ μ' ἐκδικηθῆς !

Ἡ νεάνις ἐσιώπα.

— Ἐννοῶ, ναί, ἐννοῶ, ἐξηκολούθησε περιλύτως ὁ Ἀδριανός· ὁ πατὴρ σου δὲν ἡδυνήθη ἀκόμη νὰ μὲ συγχωρήσῃ· μὲ ἀποστρέφεται, μὲ μισεῖ καὶ τὸ μῖσός του μετέδωκε καὶ εἰς σέ.

— Δὲν μισεῖ κανένα ὁ πατὴρ μου, ἀνταπήνησε ζωηρῶς ἡ νεάνις.

— Ἄ ! ἐπροδόθης ! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος. Εἶσαι ἡ Χρυσασυγή, ἡ Χρυσασυγή εἶσαι.

Ἡ νεάνις ἐνόησεν ὅτι οἱ λόγοι, οἵτινες διέφυγον τοῦ στόματός τῆς, ἡδυνάωντο νὰ διαφωτίσωσιν τὸν μαρκήσιον, θέλουσα δὲ νὰ καταστρέψῃ ἀμέσως τὸ ἀποτέλεσμα, ἀπεκρίθη :

— Εἶμαι ἡ δεσποινὴς Δελώρμ, κύριε, καὶ ἀπορῶ διὰ τὴν ἐπιμονὴν σας αὐτήν, νὰ θέλετε νὰ μ' ἐκλάβετε ἀντὶ ἄλλης. Ἐξή-

τησα νὰ σὰς ἐξαγάγω τῆς πλάνης, τὴν ὁποῖαν σὰς ἐπροξένησεν ὁμοιότης ὑπάρχουσα, ὡς πιστεύω, λυποῦμαι δὲ ὅτι δὲν τὸ κατώρθωσα.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, οὗς ἀπήγγειλε μετὰ συγκεκλιμένης φωνῆς, ἀπεμακρύνθη ταχέως, ἀφεῖσα τὸν μαρκήσιον ἐμβρόντητον καὶ κατάκαρδα τεθλιμμένον, ἕνεκα τῶν τελευταίων λόγων.

Αἱ ἀρνήσεις τῆς νεάνιδος διετάραξαν αὐτὸν εἰς ὕψιστον βαθμὸν καὶ σπουδαίως ἐσκέπτετο ἂν εἶχε πράγματι ὄλον τὸ λογικὸν του.

Ἐὰν ἡ νεάνις αὕτη ἦτο ἡ Χρυσασυγή, διατί προσποιεῖτο ὅτι δὲν τὸν ἀνεγνώριζεν ; Ἐὰν δὲ αὐτὸς πράγματι ἠπατάτο, πόθεν προήρχετο τῆς νεάνιδος ἡ συγκίνησις, ἣν δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκρύψῃ ;

Πάντα ταῦτα ἐπηύξανον τὴν ἀμηχανίαν του καὶ πάλιν ὁ νοῦς αὐτοῦ ἐπλανᾶτο μεταξὺ ἀμφιβολίας καὶ βεβαιότητος.

Εἰσερχομένη εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ Χρυσασυγή, εὐρέθη ἀπέναντι τῆς κυρίας Δεμομπεραί, ἣτις, κεκρυμμένη ὀπισθεν παραπετάσματος, τὰ πάντα εἶδε καὶ ἤκουσε.

Χωρὶς νὰ εἴπῃ τι, ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς νεάνιδος καὶ ἐπέρασεν αὐτὸν εἰς τὸν ἰδιὸν της.

Ἡ κυρία Δελώρμ, ἣτις δὲν ἔπαυσε διαλεγόμενη πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ γηραιῦ στρατηγῶ, μόλις παρετήρησεν ὅτι δὲν ἐφαίνετο ἡ Χρυσασυγή· ἐμελλε δὲ νὰ ἀναζητήσῃ αὐτήν, ὅτε τὴν εἶδε στηριζομένην εἰς τὸν βραχίονα τῆς μαρκησίου.

— Μητέρα, τῇ εἶπεν ἡ Χρυσασυγή, ἐκουράσθη.

Ἀπευθυνομένη δὲ πρὸς τὴν κυρίαν Δεμομπεραί προσέθηκε :

— Ὅα εὐαρεστηθῆ ἡ κυρία μαρκησία νὰ μὰς συγχωρήσῃ καὶ μὰς ἐπιτρέψῃ ν' ἀπέλθωμεν ;

— Ναί, καλὸ μου κορίτσι, ναί, μάτια μου, τὸ ἐπιτρέπω, εἶπεν ἡ μαρκησία.

Ἡ κυρία Δελώρμ ἠγέρθη ἀμέσως, ἡ δὲ μαρκησία προέπεμψεν αὐτὰς μέχρι τοῦ ἀντιθαλάμου, περιπτυσζαμένη δ' ἔτι ἀπαξ τὴν νεάνίδα, τῇ εἶπεν :

— Ἀπόψε ἦσο θελκτικωτάτη, ὁ πατὴρ σου θὰ ἦναι ὑπερευχαριστημένος.

Ἐνῶ ἡ κυρία Δελώρμ καὶ ἡ Χρυσασυγή ἐξήρχοντο, ὁ μαρκήσιος εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀντιθαλάμον, ἀλλ' ἀνεχαίτισεν αὐτὸν ἡ κυρία Δεμομπεραί.

— Ποῦ πηγαίνεις λοιπὸν ; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἄλλ' ἔ. . . ἐψέλλισε.

— Πάλιν μὲ τὰ ἔ. . . ἔ. . . σου, φθάνουν πλέον, εἶπεν ὑπομειδιῶσα. Δὸς μου τὸν βραχίονά σου, σὲ παρακκλῶ, κύριε μαρκησίου· ἃς εἰσέλθωμεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ Ἀδριανός ἀπέπιζε στεναγμὸν καὶ ὑπήκουσεν εἰς τὴν πρότασιν τῆς μαρκησίου.

Ἀμφότεροι ἐκάθησαν ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς αἴθουσας.

— Ὅμολογήσατε, κύριε, τῷ εἶπεν ἡ μαρκησία, ὅτι ἠθέλατε νὰ συνοδεύσετε τὴν κυρίαν καὶ τὴν δεσποινίδα Δελώρμ μέχρι τῆς ἀμάξης.

— Τί ἤθελον νὰ πράξω, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω !

— Κύριε, μου φαίνεσθε πολύ άστείος.
— Λοιπόν, κυρία μαρκησία, νομίζω ότι είμαι τρελλός!

— "Ω! ω! υπέλαθε παταγωδώς γελάσασα, άλλ' αυτό δέν είναι διόλου ένθαρρυντικόν.

— Τέλος τί έχετε;

— Άγαπώ, κυρία μαρκησία, άγαπώ!...

— Μπα!

— Ναι, την άγαπώ, την λατρεύω!

— Ποίαν; την δεσποινίδα Δελώρμ; "Ω! άλλά δέν είσθε μόνος σεις ένταυθα, εις τόν όποϊόν ήρσεν ή νέα αύτη. Εί είναι σωστή νέα, ή όποία έχει πάντα τά θέληγτρα, και έννοώ ότι γίνεται τις έρωτομανής, άλλά συνήθως, κύριε μαρκησίε, πάθος δυνάμενον νά κάμη ένα άνδρα ν' άπολέση τό λογικόν, δέν γεννάται ούτω στιγμιαίως, μέ έν βάλς.

— Άλλά δέν την είδα άπόψε πρώτην φοράν!

— Την έγνωρίζατε την δεσποινίδα Δελώρμ;

— Την γνωρίζω από πολλού.

— "Α!

— Κυρία μαρκησία, είπατέ μου την άλήθειαν.

— Την άλήθειαν; δέν έννοώ.

— Ονομάζεται Χρυσουγή, αϊ;

— Ονομάζεται Λουκία, κύριε, και επειδή πρέπει νά σας είπω την άλήθειαν, έγώ τής έδωκα αυτό τό όνομα, τό όποϊόν είναι και ιδιόν μου, διότι είμαι άνάδοχος τής.

— Είσθε...

— Άνάδοχος τής; τί πράξενον βλέπετε εις τοῦτο;

Ο νέος έστήριξε τās χειράς επί του φλογισμένου μετώπου του, ή δέ μαρκησία παρετήρει αυτόν ύπομειδιώσα πονηρώς.

— Κυρία μαρκησία, επανέλαθε, μη σνέχων πλέον έαυτόν, θέλετε νά με άκούσετε όλίγον;

— Μάλιστα, διατί όχι;

— Λοιπόν ιδού διατί κατά την στιγμήν αύτην έχω τοσοῦτον τεταραχμένον τόν νοῦν, ώστε φοβούμαι νά μη παραφρονήσω.

Και μετά συγκεινημένης φωνής διηγήθη έν συντόμῳ πρὸς την μαρκησίαν την έν Κορδελιέρη περιπέτειάν του.

— Τη άλήθεια, είπεν ή μαρκησία, ότε ό Άδριανός έτελείωσεν, αύτή ή ιστορία είναι πολύ παράδοξος! "Ωστε ή δεσποινίς Λουκία Δελώρμ όμοιάζει καθ' όλα μέ την Χρυσουγήν;

— Άλλ' αύτή είναι, κυρία μαρκησία, είναι ή Χρυσουγή!

— Έννοώ τώρα τόν σφοδρόν έρωτά σας πρὸς την δεσποινίδα Δελώρμ, σας ένθυμίζει νεκρίδα, την όποϊαν ήγαπήσατε. Διότι, μη άπατάσθε, κύριε μαρκησίε, ή Χρυσουγή δέν είναι πλέον παρά άνάμνησις, δέν άγαπάτε πλέον αύτην, άλλά την Λουκίαν... Τί είναι ή Χρυσουγή! Παράδοξος κόρη, ήλίθιος, ως είπατε σεις ό ίδιος... ω! δέν δύνασθε νά την παραβάλετε πρὸς την Λουκίαν, ή όποία είναι χαρίσσοα, νοήμων, πνευματώδης, παιδευμένη, έν ένί λόγῳ, έχει όλα τά προσόντα τελείας γυναικός.

— Έστω, άνταπήνησε μετά παραφο-

ράς όχι πλέον την Χρυσουγήν, άλλά την δεσποινίδα Δελώρμ άγαπώ!

— Πολύ καλά, είπεν ή μαρκησία γελάωσα.

Είτα γενομένη κάπως σοβαρά προσέθηκεν:

— Και έπειτα;

— Έπειτα; υπέλαθε τεταραχμένος ό Άδριανός.

— Μη λησμονήτε, κύριε, ότι όμιλείτε πρὸς την άνάδοχον τής Λουκίας. Έάν σας είναι δυνατόν, προσπαθήσατε νά ήμιλήσετε λογικώς. "Ας ιδούμεν, έχετε τουλάχιστον τό δικαίωμα ν' άγαπάτε την βαπτιστικήν μου;

— Έ...

— Μη πάλιν έρχήσης μέ τά έ... έ... σου, διέκοψεν αυτόν ή μαρκησία δέν ήκουσα τάχα ότι έρθασεν ό καιρός νά νυμφευθήτε;

Ο Άδριανός άνεσιρήτησε και έταπείνωσε την κεφαλήν.

— Άποκριθήτε, είναι άλήθεια αυτό ή ψεύματα;

— Άλήθεια, είπε μετά φωνής άξίας είκτου.

Η κυρία Δεμομπεραι προσέβλεψεν αυτόν αὐστηρώς.

— Κύριε μαρκησίε, τῷ είπε: πρέπει πραγματικῶς νά ήσθε τρελλός, δια νά τολμάτε ν' άγαπάτε την βαπτιστικήν μου.

— Έννοώ την μομφήν σας, κυρία, άλλ' ό γάμος μου δέν έγένητο.

— Έκάματε την αίτησίν σας μοι είπαν, και έγένητο άποδεκτή.

— Δύναμαι ν' άποσυρθῶ.

— Και θά τό εκάμνετε; σεις, ευπατρίδης! άνέκρηξεν ή μαρκησία: άλλ' εάν εκάμνετε την άτιμίαν αύτην, ή όποία είναι ή σοβαροτάτη τῶν ὕβρεων, την όποϊαν δύναται τις νά κάμη εις μίαν κόρην, θά ήσο δια παντός ήτιμασμένος, και ή άνάμνησις τῶν προγόνων σας και τής μητρός σας θά ήγειρετο δια νά σας καταρασθῇ.

Ο νέος έγένητο κάτωχρος.

— Η δεσποινίς Λατραδ είναι εις άκρον ευαίσθητος, άπεκρίθη, και εάν μάθη ότι άγαπώ άλλην— και θά τής τό είπω— αύτή δέν θά μέ θελήση!

— Φαυλότατον τό μέσον αυτό! "Ωστε, κύριε, δέν ήθέλατε νά συζευχθήτε αύτην την νέαν δια την μεγάλην καρδίαν τής, άλλά δια την προικία τής! Άλλ' αυτό είναι μυσaron! "Α! αυτοί είναι οι νέοι τής εποχής μας! Χρήματα και πάντοτε χρήματα, τά πάντα δια τά χρήματα.

Ο νέος από ώχρού έγένητο έρυθρός εξ έντροπής.

— Είναι αισχρόν αυτό, προσέθηκεν ή μαρκησία.

— Λυπηθήτέ με, κυρία, είπε μετά πικρίας, μη φαίνεσθε άνεύσπλαγχος!

— Αϊ! κύριε, την όργήν μου δέν προκαλείτε σεις μόνον, άλλά και ή διαφθορά τής νεωτέρας ήμῶν κοινωνίας: ή διαγωγή σου και ή διαφθορά τής κοινωνίας μέ καταθλιβουσιν.

— Με παρέπεισαν, έτυχον κακῶν συμβούλων.

— Χάριν τής τιμής σας, επιθυμῶ νά τό πιστεύσω και άν παραδεχθῶ την διαλυσιν

του συνουκείσου σας μετά τής δεσποινίδος Λατραδ, πιστεύετε, κατοπιν τούτου πρὸ πάντων, ότι θά ήδύνασθε θά γείνετε έρωμένος τής Λουκίας, πιστεύετε ότι θά σας ήτο εύκολον νά επιτύχετε την χειρά τής; Έάν τό πιστεύετε, κύριε μαρκησίε, άπατάσθε μέγας. Η βαπτιστική μου θά νυμφευθῇ μίαν ήμέραν, άλλά θά νυμφευθῇ άνδρα άνταξίον αύτής: θ' άπέκρουε δέ μετ' άποστροφής και περιφρονήσεως εκείνον, ό όποϊος, επειδή γνωρίζει ότι είναι μεγάλη ή περιουσία τής, θά την εζήτηει εις γάμον, χάριν τῶν χρημάτων.

» Η Λουκία, χάρις εις τά πολύτιμα δῶρα, μέ τά όποια είναι προικισμένη παρά τής φύσεως, είναι— και τό λέγω άδιστακτως— άπαραμίλλος κόρη, δικαιοῦται λοιπόν νά θέλη ν' άγαπάται και δια τοῦτο θά γείνη σύζυγός τής εκείνος, τόν όποϊόν θ' άγαπήση, έστω και πτωχός άν ήτο: και ό άνθρωπος αυτός θά έχη τ' άπαιτούμενα προσόντα, κύριε μαρκησίε, διότι ή Λουκία δέν είναι δυνατόν ν' άγαπήση κανένα οὔτιδανόν! Λοιπόν, ως ιδωμεν θέσατε την χειρά επί τής συνειδησεώς σας, εύρίσκετε τόν έαυτόν σας άνταξίον τής βαπτιστικής μου;

» Τί εκάματε; τίποτε. "Α! όχι, άπατώμαι, κατεστράφητε εις τās διασκεδάσεις, καταστρέψαντες τόν καιρόν σας, τόν όποϊόν σας ήτο εύκολον νά μεταχειρισθῆτε καλῶς.

» Εκείνοι, οι όποιοί λέγουν ότι πρέπει νά διασκεδάζουν οι νέοι, είναι άνόητοι και μοχθηροί, έγώ λέγω ότι οι νέοι όφείλουν νά εργάζωνται!

» Είσθε αδύνατου χαρακτήρος, κύριε μαρκησίε, σας συνεβούλευσαν κακῶς, παρεσύρθητε δέ και σας ώθησαν εις κακήν οδόν: περιστοιχίζεσθε υπό κακῶν άνθρώπων και έχετε σχέσεις επιβλαβείς! Δέν αναφέρω όνόματα, διότι δέν γνωρίζω τούς φίλους σας!

» Εγνώρισα ίδίως την μητέρα σας, ως τό γνωρίζετε, και ένεκα τούτου τολμῶ νά σας όμιλήσω ταιουτοτρόπως. Δύνασθε νά παραδεχθῆτε τās επικρίσεις αυτές προερχομένας παρά γυναικός τής ήλικίας μου, γυναικός, ή όποία έχρημάτισε φίλη τής μαρκησίας Βερβείν».

— Η κυρία μαρκησία γνωρίζει ότι τρέφω βαθύν πρὸς αύτην σεβασμόν και ότι πάντοτε την ήκουσα μετ' εύλαθείας.

— Δυστυχῶς, Άδριανέ, επαύσατε νά με βλέπετε. Έάν δέν εγκαταλείπατε την άγαθην γραιάν, δέν θά είσθε σήμεραν εις θέσιν άληθῶς αξιοβήρητον. Νομίζω ὅμως ότι έχετε ακόμη καιρόν νά στραφήτε όπίσω, άλλά πρέπει νά τό πράξετε ταχέως. Γνωρίζετε εις ποιάς δυσχερείας εύρίσκεσθε, άλλ' οι πιστωταί σας δέν θά δεχθῶσιν ίσως παραπολύ άπαιτητικοί: και εάν δεχθῶσι ταιουτοί, έλάτε νά με ιδῆτε: θά προσπαθήσω νά σας φανῶ χρήσιμος.

» Περὶ τής δεσποινίδος Λατραδ δέν έχω τίποτε νά σας είπω. Έέν δέν έφοβούμην μη σας συμβουλεύσω κακῶς, θά σας έλεγον: Τό καλλίτερον, τό όποϊόν έχετε νά πράξετε είναι νά την συζευχθῆτε. Έχω τās ιδέας μου περι γάμου, είμαι δέ αρκετά ήλικιωμένη και δέν δύναμαι νά παραβῶ τās αρχάς μου. Νομίζω τερατώδες νά συζευχθῆτε νεανίδα, χάριν τής προικός τής, και εάν τίν

συζευχθῆ χωρίς νὰ τὴν ἀγαπᾷ, τὸ θεωρῶ ἀνανόριον.

»Σκεφθῆτε, μαρκήσιε, συμβουλευθῆτε τὸν ἑαυτὸν σας καὶ ἰδέτε τί ἔχετε νὰ κάμετε. Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σας εἶπω ἂν θέλετε νὰ μὲ ἰδῆτε καὶ πάλιν, ἔλατε, θὰ σας δεχθῶ, εἰς ἀνάμνησιν τῆς φιλίας μου πρὸς τὴν μητέρα σας.

»Σὰς ἀφίνω, προσέθηκεν ἐγερθεῖσα, διότι πρέπει νὰ ἴδω καὶ τοὺς ἄλλους προσκεκλημένους μου, οἱ ὅποιοι πιστεύω θὰ ἤρχισαν νὰ βλέπουν ὅτι παραπολὺ ὁμιλῶ μαζὶ σας.»

Ὁ μαρκήσιος μείνας μόνος προσέβλεψε λυπηρῶς περὶ ἑαυτὸν.

— Τί πρέπει νὰ πράξω, τί ; εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

ΚΕ'

Ἐκμυστήρευσις.

Ἡ κόμησσα, ἣτις δὲν εἶχεν εἰσέτι κατακλιθῆ, ἐξεπλάγη ἰδοῦσα ἐπανελθούσας τὴν Χρυσουγὴν καὶ τὴν κυρίαν Δελῶρμ ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι αἱ ἐσπερίδες τῆς κυρίας Δεμουπεραὶ διήρουν πάντοτε μέχρι τῆς τετάρτης ἡπέμπτῃς πρωϊνῆς ὥρας· ἡ δὲ ἐκπληξίς αὐτῆς μετεβλήθη μετ' ὀλίγον εἰς ζῶηράν ἀνησυχίαν, ὅτε παρετήρησε τὴν ταραχὴν τῆς νεανίδος καὶ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου αὐτῆς.

Τί συνέβη ἄρα εἰς τὴν Χρυσουγὴν ;

Ἡδιαθέτησεν ἐξαιφνης ;

Ἄλλὰ περιορισμένη ὡς πάντοτε εἰς τὸ πρόσωπον τῆς παιδαγωγοῦ, δὲν ἐτόλμησε ποσῶς ἐνώπιον τῆς κυρίας Δελῶρμ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν θυγατέρα της.

Ἡ Χρυσουγὴ τὸ ἐνόησε βεβαίως, διότι πρὶν ἢ ἀποχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ χωρὶς νὰ δύναται ἡ κυρία Δελῶρμ νὰ τὴν ἀκούσῃ, τῆ εἶπε :

— Μετ' ὀλίγον, ὅταν κατακλιθῶ, ἔλατε εἰς τὸ δωμάτιόν μου· ἔχω κάτι νὰ σας εἶπω.

Μετὰ τέταρτον, ὅτε ὑπῆρξε βεβαία ἡ μήτηρ ὅτι ἡ θαλαμηπόλος δὲν εὗρίσκετο πλησίον τῆς θυγατρὸς της μετέβη παρ' αὐτῆ.

— Χρυσουγὴ, τῆ εἶπεν, ἐμάντευσε τὴν ἀνησυχίαν μου, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψω βλέπουσα τὴν μεγάλην ὠχρότητα σου.

— Ὡ ! διατί ; Ἦσυχάσατε, φίλη μου, δὲν μοῦ συνέβη τίποτε δυσάρεστον.

— Τότε διατί ἐπέστρεψες τόσον γρήγορα ;

— Δὲν ἠδυνάμην νὰ μείνω περισσότερον.

— Διὰ ποῖον λόγον ;

— Πρῶτον καθήσατε πολὺ πλησίον μου.

Ἡ νεάνις ἠγέρθη καὶ προέτεινε τὴν κεφαλὴν της πρὸς τὴν ἄκρην τῆς κλίνης ὑποστηρίζουσα αὐτὴν ἐντὸς τῆς χειρὸς της.

— Πλησιάσατε τὴν κεφαλὴν σας πλησίον τῆς ἰδικῆς μου, εἶπε. Ἄ ! ἔτσι. Πιθανὸν νὰ μὰς ἀκούσουν, καὶ δὲν θέλω νὰ μάθουν ὅτι εἴσθε εἰς τοιαύτην ὥραν ἐδῶ.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἡ Χρυσουγὴ ἐπανέλαβεν :

— Εἶμαι λυπημένη, καλὴ μου φίλη, καὶ ὁμῶς λογιζομαι εὐτυχῆς, πολὺ εὐτυχῆς μάστα. Ὡ ! ἤμην ὠχρὰ, διότι ὑπέφερον ἀκούσατέ με νὰ σας τὰ εἶπω ὅλα.

— Εἰπέ μοί τα, φιλτάτη.

— Εἰς σας δὲν δύναμαι νὰ κρύψω τίποτε, ἐνῶ εἰς τὴν μητέρα μου... Καὶ ὁμῶς ἔπρεπε νὰ συμβαίη τὸ ἐναντίον.

Ἡ κόμησσα ἐστάναξεν.

— Ἀρχίζω, ἀκούσατέ με καλά.

— Ναί, σας ἀκούω.

— Ἦτο πολὺ ὠραία εἰς τῆς κυρίας Δεμουπεραὶ καὶ μεγάλην εὐρυχωρίαν· ἡ αἰθουσά της εἶναι ἰκανὴ νὰ περιλάβῃ ὅλην μας τὴν οἰκίαν. Ἀνέβημεν δι' εὐρείας μαρμαρίνης κλίμακος· ὁ ὑπηρετὴς ἤνοιξε δίφυλλον θύραν καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξίν μας.

»Εἰσήλθομεν.

»Ἦτο ἐκεῖ πολὺς κόσμος καὶ πρὸ πάντων κυρίαὶ μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμέναι. Αἱ ἐνδυμασίαι ἦσαν ὠραία, πολὺ ὠραιότεραι τοῦ Μελοδράματος.

»Ἀμέσως ἡ μαρκησία ἤλθεν εἰς προὔπαντησίν μας, ἐχαίρετίσε τὴν μητέρα μου, καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ μὲ παρετήρησεν ὀλίγον, ἤνοιξε τοὺς βραχιονάς της καὶ μοι εἶπε :

»— Ἐναγκαλίσου με λοιπόν, κορίτσι μου !

»Καὶ ἐγὼ ἐφοβούμην, μήπως μὲ δεχθῶν ὡς ἄγνωστον !»

Ἡ κόμησσα δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ στενάξῃ. Πόσας ἀναμνήσεις ἀνεπόλουν οἱ λόγοι τῆς Χρυσουγῆς !

— Ἡ μουσικὴ συμφωνία ἤρχισε, ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις· ἤθελον νὰ σας εἶπω τὰ ὀνόματα τῶν μουσικῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἤμην ἀφηρημένη, δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε. Εἰς τὸ τέλος ἡ μαρκησία μὲ παρεκάλεσε νὰ τραγουδήσω.

— Καὶ ἐτραγουδήσες ;

— Ναί, διότι μὲ προειδοποίησε περὶ τούτου ὁ πατέρας.

— Ἄ ! ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα.

Καὶ λίαν χαμηλοφώνως εἶπε καθ' ἑαυτὴν :

— Καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰς παραδόξους τοῦ ιδέας !

— Ἡ μαρκησία μοῦ ἔδειξε τὸ ἄσμα «ἡ Ἡμέρα καὶ τὸ ρόδον», τὸ ὁποῖον ἀγαπῶ πολὺ, ἐπανέλαβεν ἡ Χρυσουγὴ. Εἶχα συγκινηθῆ καὶ ἡ καρδία μου ἐκτύπα δυνατὰ... Φαίνεται ὁμῶς ὅτι ἐτραγουδήσα καλά· ἐθριάμβευσα, μοῦ εἶπεν ἡ μητέρα, αὐτὴν τὴν λέξιν μετεχειρίσθη. Εἶναι ἀληθές ὅτι μὲ συνεχάρησαν καὶ ὅτι ἤκουσα πολλοὺς κολακευτικούς λόγους.

— Τὸ γνωρίζω, ἐσκέφθη ἡ κόμησσα, καὶ ἤξεύρω, φεῦ ! τί μοῦ στοιχίζουσι αἱ λατρεῖαι τοῦ κόσμου.

Ἡ νεάνις ἐξηκολούθησε :

— Συνωμίλου μὲ δύο νέας καὶ τὴν μητέρα των, τὴν σύζυγον καὶ τὰς θυγατέρας ἐνός στρατηγοῦ, ὅταν αἰφνης εἶδα εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης νέον, ὁ ὁποῖος μὲ παρετήρει προσεκτικῶς. Ἦτο ὁ Ἀδριανός !

— Ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κόμησσα.

— Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠσθάνθη τὸν ἑαυτὸν μου ἄλλως ἤμην ζαλισμένη, δὲν ἤκουα πλέον, δὲν ἐβλεπα, καὶ δὲν ἠσθάνομην τίποτε. Καὶ ὁμῶς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκπλαγῶ, διότι μὲ προειδοποίησεν ὁ πατὴρ μου ὅτι ὁ Ἀδριανὸς θὰ ἦτο εἰς τῆς μαρκησίας καὶ ὅτι θὰ τὸν ἐβλεπον.

— Ἄ ; σοὶ τὸ εἶπε αὐτό ;

— Ναί. Ἀργότερον ἡ μαρκησία, ἡ ὁποία δὲν ἤξεύρει τίποτε αὐτῆ, μοῦ τὸν ἐπαρουσίασεν. Εἶναι μαρκήσιος !... ἂν καὶ δὲν μοῦ τὸ εἶπεν αὐτὸ ὁ πατὴρ μου... Δὲν ἐλησμόνησα τὸ ὄνομά του· ὀνομάζεται μαρκήσιος Βερθεῖν.

»Μὲ προσεκάλεσε νὰ χορεύσωμεν· ἐγὼ δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω καὶ ἐφοβούμην, πολὺ, διότι ἐδῶ μόνον μὲ σας ἐχόρευσαν ἀλλ' ἡ μαρκησία ἔλαβε τὴν χειρὰ μου καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ἀδριανοῦ.

»Ὁ βραχιῶν του μὲ περιέβαλε καὶ ὁ χορὸς ἤρχισε· μόλις ὁμῶς ἐχόρευσα ὀλίγον, ἔχασα αἰφνης τὴν ἀναπνοήν, οἱ πόδες μου ἐκάμφθησαν καὶ ἠναγκάσθη νὰ μὲ κρατήσῃ».

— Ἦσθάνθη τὸν ἑαυτὸν σου ἄσχημα ! ἀνέκραξεν ἐντρομος ἡ κόμησσα.

— Ὅχι, διότι ὁ Ἀδριανὸς ἐπρόφθασε νὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς ἄλλο δωμάτιον, καὶ ὁ ἀήρ μὲ ἐζωογονήσῃ.

— Τί σοὶ εἶπεν ;

— Ὅτι δὲν μ' ἐλησμόνησεν, ὅτι μὲ ἠγάπα πάντοτε.

— Ἄ ! ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα ἀφήσασα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Μ' ἐζήτησε, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ ποῦ εἶμαι καὶ τί ἀπέγεινα, ἐνόμισεν ὅτι δὲν θὰ μ' ἔβλεπε πλέον... Μὲ εἶδεν εἰς τὸ Μελοδράμα καὶ μὲ ἀνεγνώρισε... Μοὶ εἶπε διὰ τὴν Κορδελιέρην, καὶ ἔπειτα διὰ πολλὰ ἄλλα.

— Τί ἀπήντησες εἰς ὅλα αὐτὰ ;

— Τί ἀπήντησα ; Ἄ ! αὐτὸ μοῦ ἔκαμε μεγάλην λύπην, τὴν ὁποίαν κισθάνομαι ἀκόμη. Ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἐνόουν τίποτε, ἀφ' ὅτι μοῦ ἔλεγεν, ὅτι ἠπατάτο καὶ ὅτι βεβαίως δὲν θὰ ἤμην ἐκείνη, περὶ τῆς ὁποίας μοὶ ὠμίλει καὶ τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν ἄλλοτε.

— Αὐτὸ εἶπες ;

— Ἄχ ! ναί.

— Ἀλλὰ διατί, διατί ;

— Διὰ νὰ ὑπακούσω εἰς τὸν πατέρα μου.

— Ὡ ! ὦ ! ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα.

— Μοῦ ἀπηγόρευσε νὰ τοῦ εἶπω ὅτι ἤμην ἐγὼ ἡ ἴδια.

— Ἀλλὰ τί ἐννοεῖ ἄρα γε ; τί ἐννοεῖ ; ἀνεφώνησεν ἡ μήτηρ μὴ δυναμένη νὰ κρατηθῆ.

— Μὲ ὅλην τὴν χαρὰν μου, ἡ ὁποία ἐπλημμύρει τὴν καρδίαν μου, ἐπανέλαβεν ἡ Χρυσουγὴ, ὑπέφερα πολὺ, διότι ἐνόησα καλλίστα ὅτι ὑπέφερε καὶ ἐκεῖνος. Δὲν ἤξεύρω νὰ λέγω ψεύματα, καὶ πολλάκις ἐκινδυνεύσα νὰ λησμονήσω τὰς συστάσεις τοῦ πατρός μου, καὶ δὲν γνωρίζω πῶς ἠδυνήθη νὰ κρατηθῶ. Ἦσθάνομην νὰ συντριβῆται ἡ καρδία καὶ τὸ στήθος μου. Κατὰ πάσαν στιγμὴν ἐνόμιζον ὅτι αἱ δυνάμεις μου θὰ μ' ἐγκατέλειπον. Ὡ ! εὐρισκόμην εἰς δεινὴν θέσιν ! Τὸν ἀφῆκα ἀποτόμως, διότι ὀλίγον ἀκόμη ἐὰν ἔμενον, θὰ τοῦ ἔλεγον, βλέπουσα τὴν μεγάλην του θλίψιν : «Ναί, ναί, Ἀδριανέ, εἶμαι ἡ Χρυσουγὴ, καὶ σὲ ἀγαπῶ !» ὄφειλον νὰ σεβασθῶ τὴν θέλησιν τοῦ πατρός μου, ὁ ὁποῖος μοὶ εἶπε : «Πρόκειται περὶ τῆς εὐδαιμονίας σου, περὶ τοῦ

μέλλοντός σου», ήξευρετε δὲ ὅτι ὁ πατήρ μου λέγει πάντοτε τὴν ἀλήθειαν. . . Τέλος ἐπειδὴ ἤμην βεβαία ὅτι ἐὰν ὁ Ἀδριανὸς μοῦ ὠμίλει ἀκόμη, δὲν θὰ εἶχον πλέον τὴν δύναμιν νὰ κρατηθῶ, εἶπον εἰς τὴν μητέρα μου νὰ ἀναχωρήσωμεν. Ἰδοὺ διατί ἤλθομεν τόσον γρήγορα.

— Δὲν ἐννοῶ πλέον, ὄχι, δὲν ἐννοῶ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ κόμησσα.

— Ὁ καυμένος ὁ Ἀδριανός! εἶπεν ἡ Χρυσαιγὴ στενάζουσα, τί θὰ ἐσκέφθη ἀρά γε; τί θὰ πιστεύσῃ;

Μετὰ πιστιμῶν σιωπῆν ἐπανέλαβεν:

— Ἐὰν ὁ πατήρ μου ἦτο κακός, θὰ ὑπέθετα ὅτι θέλει νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἀδριανόν, διότι μὲ ἀγαπᾷ ἀλλ' ὄχι, δὲν εἶναι αὐτὸ ἀλήθεια; Λοιπὸν; μὲ κατακρίνετε, διότι ἀπεκρίθην τοιοῦτοτρόπως πρὸς τὸν Ἀδριανόν;

— Δὲν γνωρίζω τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ κύριος Δελῶρμ σοὶ εἶπε νὰ φερθῆς τοιοῦτοτρόπως, χωρὶς δὲ νὰ γνωρίζω λέγω: «Ναί, καλὰ ἔκαμες, νὰ σεβασθῆς τὴν θέλησιν τοῦ πατρός σου».

— Ὡ! τώρα, ἀφοῦ καὶ σεῖς τὸ ἐγκρίνετε, ἡσυχάζω, εἶπεν ἡ Χρυσαιγὴ.

Καὶ προτείνασα τὴν κεφαλὴν. ἐκόλλησε τὰ χεῖλη τῆς ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς κομῆσσης. Αὕτη ἔλαβεν ἐντὸς τῶν χειρῶν τῆς τὴν κεφαλὴν τῆς νεάνιδος καὶ κατεφίλησεν αὐτὴν περιπαθῶς.

— Εἶσθε ἡ ἀρίστη, ἡ μόνη φίλη, εἶπεν ἡ Χρυσαιγὴ μετ' ἑρασμίας φωνῆς.

— Ἄλλοτε, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ μετὰ περιδεοῦς φωνῆς, συνέβαινε συχνάκις, πρὸ πάντων ὅτε σὲ παρηγόρουσεν διὰ μικρὰν σου θλίψιν, νὰ μὲ ὀνομάζης μαμὰν! τώρα ὅμως τὸ γλυκὺ ὄνομα, τὸ ὅποιον μοὶ εἶδεις, δὲν τὸ φέρεις πλέον εἰς τὰ χεῖλη σου.

— Ἀλήθεια, ὑπέλαβε λυπηρῶς ἡ Χρυσαιγὴ.

— Μήπως μὲ ἀγαπᾷς ὀλιγώτερον;

— Τούναντίον, σὰς ἀγαπῶ πολὺ περισσότερον. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ, ὁ πατέρας μὲ ἐμπόδισε, μοὶ εἶπεν ὅτι αὐτὸ δὲν ἤρμοζε.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀτυχῆς μητρὸς ἐπληρώθησαν δακρῶν.

— Ὡ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν, τίποτε δὲν θὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν τιμωρίαν μου!

— Ὡ! μὴ κλαίετε! εἶπεν ἡ Χρυσαιγὴ.

Εἶτα, περιπτυσσομένη αὐτήν:

— Ὁ πατέρας δὲν θὰ τὸ μάθη, εἶπε περιπτυσσομένη αὐτήν. Μαμὰ, μαμὰ! σὲ ἀγαπῶ!

Ἡ κόμησσα συνέσχε μετὰ κόπρου τοὺς λυγμούς αὐτῆς.

Παρ' ὀλίγον νὰ εἶπη τότε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἀναλογισθεῖτα τὰς συνεπειὰς τῆς τοιαύτης ἀπερισκέπτου ἀποκαλύψεως, ἐπέβαλεν ἑαυτῇ σκληρὰν σιωπῆν.

Ἀναγκασθεῖσα λοιπὸν νὰ σιωπήσῃ, ἤρκεσθη νὰ θλίψῃ τὴν θυγατέρα τῆς ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῆς.

Δὲν ὠμίλουσιν πλέον, ἀλλ' ἐπὶ πολὺ ἔμειναν περιεπτυγμένοι, ἀμφοτέρων δ' αἱ κεφαλαὶ ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου.

Ἡ Χρυσαιγὴ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀπεκοιμήθη.

Τότε ἡ κόμησσα ὤθησεν ἥρμα τὸ προσ-

κεφάλαιον, ἐκάλυψε τὰς χεῖρας τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ἔσυρε τὰ παραπετάσματα καὶ ἀπεσύρθη ἀθουρῶς.

Ἐπιστρέψασα εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς κατεκλίθη, ἀλλὰ δὲν ἠδύνηθη νὰ κοιμηθῇ· διήλθε δὲ τὴν ἐπιλοιπὸν νύκτα σκεπτομένη καὶ ζητοῦσα νὰ μάθη τίνας προθέσεις εἶχεν ὁ κόμης Δελασέρ.

Ἐφρόντισε πράγματι περὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς Χρυσαιγῆς:

Δὲν ὑπῆρχεν ἀρά γε φόβος μὴ μὲ τὰς ἀκατανοήτους καὶ ἀλλοκότους αὐτοῦ ιδέας καταστρέψῃ ἐς αἰ τὴν εὐδαιμονίαν ταύτην;

Τοῦτο ἐξητάτο ἐξ ἐκείνου, τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ πράξῃ ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν, νῦν ὅτε εἶχεν ἰδεῖ καὶ ἀναγνωρίσει τὴν Χρυσαιγὴν.

Τότε ἐνεθυμήθη τὴν πρὸς τὴν δεσποινίδα Λατραδὸ ὑπόσχασίν τῆς.

— Ναί, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, θὰ ὑπάγω νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ.

Βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὴν ιδέαν τοῦ νὰ μεταβῇ πρὸς τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς μαθητρίαν καὶ τῇ εἶπη:

«— Κακῶς θὰ πράξῃς νὰ συζευχθῆς τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν, ὅστις ἀγαπᾷ ἄλλην νεάνίδα καὶ ὅστις σὲ ἀγαπᾷ μόνον διὰ τὴν προικὰ σου καὶ διὰ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ πατρός σου!»

Τὸ τοιοῦτον οὐδέποτε ἀποτολμᾷ γυνὴ εὐήγημένη καὶ λεπτὴ τοὺς τρόπους.

Ἡδύνατο ὅμως ν' ἀρυσθῇ πρὸς τῆς δεσποινίδος Λατραδὸ πολυτίμουσιν πληροφορίας περὶ τοῦ μαρκησίου.

Δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ἡ συνάντησις τοῦ νέου μετὰ τῆς Χρυσαιγῆς θὰ ἐπήνεγκεν ἄμεσον ἀποτέλεσμα, ἐὰν ἡ συνάντησις αὕτη, προφανῶς παρασκευασθεῖσα ὑπὸ τοῦ κυρίου Δελασέρ, ἀπεσκόπει πιθανῶς τὸ ὑπὸ τοῦ κόμητος ἐπιζόμενον ἀποτέλεσμα.

Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, ἡ δεσποινὶς Λατραδὸ δὲν θὰ ἔλλειπε νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς νέας διαγωγῆς, ἣν ὁ μαρκήσιος ἔλαβεν ἀπέναντι αὐτῆς.

Ἐν τούτοις θεώρησε καλὸν ν' ἀφήσῃ νὰ παρελθῶσι δύο ἡμέραι πρὶν ἢ ἐπισκεφθῇ αὐτήν.

Τὴν τρίτην ἡμέραν περὶ τὴν δευτέραν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἐξῆλθεν ἐνδεομένη μαῦρην ἐκ κασιμερίου ἐσθῆτα καὶ λαβοῦσα ἀγροίαν ἀμαξάν, μετέβη εἰς τὴν δενδρόφυτον πλατείαν τοῦ δάσους τῆς Βουλόνης, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου Λατραδὸ.

Κατελθούσα τῆς ἀμαξῆς, ἔσυρε τὸν κώδωνα μιᾶς τῶν θυρῶν, τῶν κειμένων ἐκατέρωθεν τοῦ κιγκλιδωτοῦ περιφραγματος.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη ἀμέσως, εἰσῆλθε δ' ἡ κόμησσα εἰς αὐτὴν τετράγωνον. οἱ τοῖχοι τῆς ὁποίας, κεκαλυμμένοι ὑπὸ κισσοῦ, ἔφερον δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ζωγραφίας δαφνῶν ἀνθισμένων καὶ ἄλλων ἀνθῶν.

Ὁ θυρωρὸς ἐξελθὼν τοῦ θυρωρείου ἔστη ἐπὶ τοῦ ὁδοῦ.

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν δεσποινίδα Λατραδὸ, τῷ εἶπεν ἡ κόμησσα, χωρὶς νὰ τῷ ἀφήσῃ καιρὸν νὰ τὴν ἐρωτήσῃ.

— Καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ θυρωρὸς, ἀναβῆτε εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

Ἡ δεσποινὶς Λατραδὸ ἤκουσε τὸν ἦχον

τοῦ κώδωνος, πλησιάσασα δ' εἰς τὸ παράθυρον, ἵνα παρατηρήσῃ, ἀνεγνώρισε τὴν κυρίαν Δουράνδου, ἣτις εἶχεν ἀποκαλύψει τὸ πρόσωπον.

Ἡ κόμησσα δὲν εἶχε προφθάσει νὰ διέλθῃ τὴν αὐλήν, ὅτι ἡ νεάνις καταβάσα ἔσπευσεν εἰς προὔπαντήσιν τῆς, τὰς χεῖρας ἔχουσα τεταμέναις.

— Ἀ! καλὴ μου κυρία Δουράνδου, ἀνέκραξεν ἡ δεσποινὶς Λατραδὸ, πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη πού σὰς βλέπω!

— Σὰς ὑπεσχέθην ὅτι θὰ σὰς ἐπισκεφθῶ.

— Καὶ σὰς ἐπερίμενα. Ἐλάτε, ἔλατε, προσέθηκεν ἡ νεάνις, λαβοῦσα τὴν κόμησσαν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

Καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ κόμησσα δὲν εἶχε παρατηρήσει ὅτι ἦσαν διεσταλμένα τὰ παραπετάσματα παραθύρου ἐν τῷ ἰσογείῳ πατώματι καὶ ὅτι δύο ἀνδρῖκὰ πρόσωπα ἦσαν, οὕτως εἰπεῖν, προσκεκολλημένα ἐπὶ τῶν ὑάλων.

Αἴφνης ὁ εἰς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων βλέπων τὸ πρόσωπον τῆς κομῆσσης ἀνεσκήρτησεν· εἶτα τὸ βλέμμα του ἐξήστραψε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέπεμπον φλόγας.

— Ὡ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἀπομακρυνόμενος τοῦ παραθύρου· ἰδοὺ εὐδαιμονία, ἡ ὁποία μοῦ ἔρχεται ἐξ οὐρανοῦ· αὐτὸ μὲ ἀποζημιῶ δι' ὅσας ἀνίας ὑποφέρω! Ὡ! πάντα ἄλλον ἐπερίμενα ν' ἀπαντήσω ἐνταῦθα σήμερον, ὄχι ὅμως ἐκείνην! Ἐξ ἀπαντος, ὁ διὰ βόλος εἶναι πάντοτε φίλος μου!

Καὶ ἐμειδίασε μειδίαμα ἀνεμνήνευτον, μειδίαμα σατανικόν.

[Ἐπετα συνέχεια]

Π.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἦτοι: ΓΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἰατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἀδεσπόρ. 3, 50, χρυσὸδ. 4, 50.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τούτου μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορινθίας», ὁδὸς Πρασσείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τελευν.)

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη καὶ ὀλίγη ἀεὶ παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὄκταν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθρινθώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκειται πλούτος σκευῶν ὑελοουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγεοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέπτεται συχνὰ τὰ διάφανα κέντρα τῶν μεγαλόπολεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηγὰ καὶ ὠραία σκεύη καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς τε πρωτεύουσῆς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐφάσταν ἀλεξίνεμα κηροπήγια δι' ἐπαυλίας.

Τιμαὶ μέτριοι καὶ ὀρισμένοι.

ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ

Καταστήματος καταληλόεσται δι' οἰανδήποτε ἐργασίαν, εἰς εὐθηνότατην τιμὴν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐπὶ ἐγνωσμένη ἐπιτηδεύτητι καὶ καλαισθησίᾳ διακινωμένη κ. ΘΕΑΝΩ ΔΑΜΑΔΑ διευθύντρια τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ καὶ ἄνωθεν τοῦ φαρμακείου Ὀλυμπίου καταστήματος Γυναικείων φορεμάτων καὶ πέλων εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ εὐχαριστήσῃ πᾶσαν Κυρίαν, ἣτις ἤθελε γίνῃ πελάτις τοῦ ἀνωτέρου καταστήματος τῆς.

Αἱ προσερχόμεναι θὰ εὕρωσι μεγάλην συλλογὴν πέλων ὄλων νεωτάτων καὶ ἰδιορρύθμων σχημάτων, εἰς τιμὰς ταῖς πάσαις προσιτάς.

Εἰσδοδος ὁδὸς Κορνάρου ἀριθ. 7.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	ἄν. —	—	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ	Δεχαίνᾳ	ἄφ. —	—	8.50	5.18
				7.25	ἄν. —	—	—	8.55	5.24
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	—	Πάτραι	ἄφ. —	—	11.00	7.45
	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—	ἄν. 7.45π	11.50	—	—	4.10μ
Ἀίγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Ἀίγιον	ἀν. 9.29	1.08	—	6.25
	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	ἄφ. 10.34	1.58	—	—	7.35
Πάτραι	ἄφ. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—	—
Δεχαίνᾳ	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	Κόρινθος	ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	Ἀθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
Πύργος	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.00					

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	Ἄργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρθολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρθολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

* Κατ' εὐθειαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην.

7

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Ἰάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοςκαὶ μὴ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντητος. — Τιμαὶ μέτριοι.

Ἡ ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὐρίσκειται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παιδάς ἢ κοράσια. — Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΔΩΝ

Ἀθήναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἐναντι ξενοδοχείου Στέμματος

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ :

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.

F. Rolinger Meidline et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπεπικνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιωχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτριοι. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φακῶν, κομιθῶν, χειροκτιῶν, μαστουινῶν, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικών εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΠΟΥΔΡΑ

ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας ΒΙΣΒΑΡΗ ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς Ἐκθέσεις Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων, εἰς κουτίαι, καὶ τιμώμενον ἑκάστον ὄρχυμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κουρείον ΑΨΕ-ΣΒΥΣΕ, παρὰ τὴν πλατεῖαν Ὀμοιοῖας.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΗΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἄνευ τοῦ ὀποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.